

ČTVRTEK

5. 8. 2010 | 06

FESTIVAL LISTY NAD

ŘEKOUD

FNR 2011: Dočkáme se Boha, Caligariho i Hitlera

Pokud jste udělali tu chybu, že jste se včera v kině Portýč nezúčastnili slavnostního zakončení festivalu, chybí vám teď obrovská spousta takřka životně důležitých informací. Ale nebojte, vaše věrné Listy vás v tom nenechají!

Po Jaroslavu Duškovi převzal moderátorskou štafetu písničkář, překladatel a předseda Českého PEN klubu Jiří Dědeček. Je vidět, že se festival za těch pět dní vzmohl, jelikož moderátor měl na nohou boty, a zahajovací místostarosta byl „upgradován“ na zakončujícího starostu, pana Miroslava Sládka. Jiřímu Dědečkovi jako správnému literátovi neunikl jistý paradox. Že totiž festival je sice zakončen ve středu, ale jeho posledním dnem je čtvrtek. Ve chvíli, kdy čtete tyto řádky, jste tedy součástí festivalové „hry na posmrtný život“. Pokud vás tato představa příliš rozrušila, můžete se uklidnit třeba poslechem CD Pavla Bobka. Tento „český Johnny Cash“ včera uvedl film *Oko nad Prahou*, ve kterém díky dlouholetému přátelství s architektem Janem Kaplickým také sám účinkuje. V rámci zakončení festivalu také zahrál tři písně ze svého repertoáru, včetně té asi nejznámější s názvem *Nedělní ráno*. Na kytary ho doprovodily Pavlína Jiřová a její dcera Adéla Loučková.

Po uklidňující vložce se na jeviště opět vrátilo posmrtné téma. Vnesl ho tam spoludramaturg sekce Belle Époque Martin Jiroušek, člověk zodpovědný za všechny ty němé a znepokojivé festivalové filmy. Věrný svým temným hororovým zájmům se nejprve omluvil publiku, že je pro něj těžké objevovat se na světle, a pak předestřel působivý obraz divokých spodních proudů řeky Otavy, které vyplavují na festival kinematografické mrtvoly. Ty pak díky tajemným festivalovým procesům znova ožívají a bloudí městem. Představa to byla natolik sugestivní, že se většina diváků instinktivně zavrtala hluboko do svých sedadel.

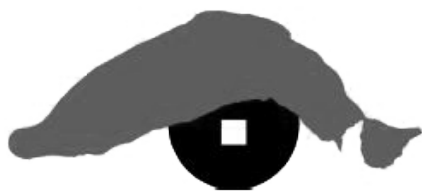
Naštěstí se po temném dramaturgovi dostal ke slovu, respektive k notě, kvintet Bona Fide, který svými tóny v rytmu argentinského tanga zatlačil děsivé představy do podvědomí.

Dramaturg *Diagnózy času* Jan Lukeš pak pronesl i porovnání se svým kolegou krotkou vzpomínku na písčité kino Čas, ve kterém v mládí trávil celé dny, a kde poprvé začal vnímat existenci a vývoj v čase (nebo v Čase?). Asi už tehdy byly položeny základy festivalové sekce, která, jak nás vzápětí ujistil prezident festivalu Michael Havas, bude pokračovat i v příštím roce. Pokud jde o národní kinematografie, přesuneme se z letošní Francie do Řecka. Sekce, která mapuje určitý úsek dějin národa, má pracovní název *Od Caligariho k Hitlerovi* a bude věnovaná německé meziválečné kinematografii. Páteří celého festivalu pak bude sekce s krátkým, ale o to slibnějším názvem, *BŮH*. I samotný festivalový prezident se trochu ulekl závažnosti, která po vyslovení tohoto slova padla na Portýč.

A co může následovat jiného po Bohu než předávání cen Miroslava Ondříčka? Protože na zahajovacím večeru byla předána cena zástupcům zahraničního filmu a o pár dní později se dočkali i čeští filmoví tvůrci, zbylo tedy předat cenu významné osobnosti o filmu písčící. Než prozradíme letošní nositelku, zastavme se u fyzické podoby ocenění. Jejím autorem je výtvarník Boris Nosek, který pomocí zcela unikátní technologie spojil porcelán, sklo a křemenný písek (všimněte si paralely písek – Písek). Výsledkem je překrásný talíř, který způsobil Galině Kopaněvě (na obr.) skutečně nefalšovanou radost. Tak, a je to venku. Cenu Miroslava Ondříčka získala živoucí legenda filmové historie, na jejichž úvodech a článcích vyrůstaly generace filmových nadšenců. Dalším laureátem se pak nečekaně stal sympatický promítač pan Kupec, který své krásné řemeslo vykonává už šedesát let.

Festival nad řekou 2010 je mrtev, ať žije ten další! Užijte si dnes poslední záchvěvy letošního ročníku a hlavně sledujte i příští rok. A můžete s sebou vzít i své kamarády. Ale jen ty slušné, prosím vás.

Veronika Havlová

„Nejsem Jiřina Bohdalová!“

Rozhovor s Jiřím Dědečkem, písničkářem, spisovatelem, básníkem a moderátorem slavnostního zakončení FNR

Tlumočník, který šeptal do ušek při simultánním překladu perel francouzské kinematografie. Znalec vín, který udržoval štáb a festivalové hosty ve čerňavých degustacích v dobré náladě. Moderátor, který nás s elegancí provedl slavnostním zakončením. Tím vším byl pro letošní Festival nad řekou Jiří Dědeček.

Jste znám jako znalec francouzské kinematografie. Které francouzské snímky jsou vaše nejoblíbenější?

Těch je strašně moc. Kdybych si měl vybrat, co si koupím nebo co mám dokonce doma na DVD, tak to bude sebrané dílo Françoise Truffaut. To je prostě můj režisér. Určitě jsem hodně ovlivněný svou ženou, která ho má taky ráda. Je to člověk, který vypráví příběhy. Neexperimentuje, nehraje si s divákem, nehledá slepé uličky pokusů. Prostě najde příběh a ten nám odvypráví. Tuto jednoduchost považují ve filmu za nejsložitější. Jako když lidi obdivovali za mého mládí karoserii francouzského automobilu Citroën 2CV. Karoserie byla hodně tvarovaná, prolamovaná. Jiné automobily, jako třeba Peugeoty, které měly rovnou plochu na střeše, vepředu i vzadu, nás vůbec nezajímaly. Nám se líbil ten prolamovaný. Pan profesor na fyziku nám říkal: „Pánové, víte vůbec jak je těžké vylisovat rovný plech? V záhybech se toho spousta ztratí. Ale když je to jednoduché a rovné, tak je to těžké.“ Ten příměr říkám proto, že v jednoduchosti a prostotě vyprávění je vždy obrovská síla. A kdo tady se mnou viděl film Divoké dítě, tak to jenom potvrdí.

Kdo ze současných francouzských režisérů je vám sympatický?

Nikdo. Francouzská kinematografie strašlivě upadla a točí se tam filmy pro děti a poamerickou. Celkově je dnešní francouzský film strašlivě únavný a poplatný americkému vlivu. A jak říká jeden můj kolega spisovatel, všechno jsou to filmy pro děti. Přestalo se točit pro dospělé. Jsou to snímky, kde jsou novodobí rytíři a novodobé princezny. Hraje tam třeba Jean Reno, ale je to směšné. Jakkoliv tam lítají kusy masa, vybuchují granáty a souloží se tam, pořád jsou to jen pohádky. Dospělý člověk potřebuje spíš jistou dávku intelektu než akce. To mi na dnešních francouzských filmech schází. I když bychom určitě našli výjimky. Třeba Godard ještě pořád točí. To je člověk, který mě stále moc zajímá. Ale už to není to, co člověku vytane na mysli, když se řekne dnešní francouzská kinematografie. Já jsem z té současné trošku zklamaný a moc mě nebaví.

To je zvláštní. Viděl jste třeba filmy Jeana-Jacquesa Annauda? Podle mě se trochu vymykají.

Určitě bychom hledali a našli, ale jsou to spíš výjimky, které potvrzují pravidlo. Nemyslím tím jenom novou vlnu, ale i tvorbu sedmdesátých a osmdesátých let, kdy vznikaly gangsterky či politické detektivky. To už je pryč. Jeden senegalský režisér (Te-mour Diop-Mambéty – pozn. red.) mě před čtyřmi, pěti lety v Uherském Hradišti říkal, že Francouzi ztratili téma, protože mají co jíst, pít vodu a nic jim nehrozí. V tom asi určitá pravda je.

Jste překladatel a interpret francouzského písničkáře Georgese Brassense. Viděl jste ho někdy na plátně?

Viděl jsem ho v těch několika málo filmech, ve kterých ho vidět lze. Má například roli v Šeříkové brá-

ně od Reného Claira. V tomto filmu hraje, protože tam může hrát sám sebe. Jinak byl příšerné dřevo a nedokázal ztělesnit žádnou roli. Tady sedí v kavárně, hraje na kytaru a zpívá tam nějakou písničku. To je jediná jeho filmová role. Ten snímek zná asi hodně lidí. Je to francouzská filmová klasika. Pak jsem viděl pár televizních záznamů jeho koncertů a to bylo moc hezké, protože já mám rád,

když jde o myšlenku, o věc. Když nejde jen o efekt. Jen tam sedí a zpívá. Netančí, nejsou tam žádné světelné efekty, nedělá přemety, nemá kolem sebe sbor chóristek. Má basistu, který stojí za ním, hraje a zpívá svoje písničky. Je to krása.

Jak jste se k Brassensovi dostal?

To byla absolutní náhoda. Přivedla mě k němu moje snoubenka Anette Lefébvre z Avignonu, kterou jsem si měl brát někdy v osmdesátém druhém roce. Jednou za mnou přijela a dala mi tři elpíčka. Říkala: „To se ti bude líbit. Je to člověk, který stejně blbě zpívá i hraje na kytaru jako ty, to by tě mohlo inspirovat.“ Nakonec jsem si ji nevzal, protože jsem se seznámil se svou současnou ženou a zůstal jsem tady, místo abych utekl. A ničeho nelituji, říkám nahlas.

Při slavnostním zakončení jste o Písku hovořil velmi hezky. Jaké k němu máte osobní vazby?

Mám k němu mnoho vazeb. Křtil jsem tady knížku, která se jmenovala Haiku haiečku. Křest probíhal v rámci výstavy mé kamarádky fotografky Radky Cíglarové, tamhle v tom krásném zeleném baráku, na který koukáme – ve Sladovně. Měl jsem tady i koncert. Hrál jsem zde nespočetkrát na různých

místech divadlo. Naposledy pro Československou církev husitskou v modlitebně. Takže Písek mám zmáknutý, jak se říká. Kromě toho jsem si tady koupil tři nejdražší přístroje, které člověka celý život pronásledují. Je to automobil, počítač a mobilní telefon. Všechno mám odtud, takže Písek je moje město.

Na festivalu jste se pohyboval od začátku. Jak ho hodnotíte?

Sledoval jsem ho jako celek spíše zpovzdálí. Byl jsem soustředěný na organizaci, která podle mého klape absolutně fantasticky. A na francouzskou sekci, kterou jako dramaturg vybírala moje žena. Majklovi jsem nabídl, že mu ty filmy odtlumočím. Že mě nedělá potíže tam sedět a mluvit. I když samozřejmě někdy se člověk dopustí příšerných hovorů, způsobených rychlostí a bezprostředností. Není to jako sedět doma se slovníkem.

Přeložil jste si některé filmy dopředu?

Ne, ne. Někdy mám dialogovou listinu, která je dobrá hlavně proto, že v mluvené řeči a zejména v rychlosti, kterou ty lidi mluví, se občas vyskytnou vlastní jména osob, zvířat a věcí. A míst! To je to nejhorší. Když slyšíte, že někdo říká Gap a Sisteron, říkáte si, ježíšmarja, co to znamená? A pak zjistíte, že jsou to francouzská města. A ve chvíli kdy máte ty body v překladu podchycené, tak už stačí jen poslouchat a správně mluvit. A nedělat chyby v češtině, pokud možno.

Snažil jste se při překladu trochu hrát? Napodobovat postavy a emoce, nebo spíše jen suše deklamovat, jak to známe z polského rychlodabingu?

Víte, já nevydržím nikdy s nervy a vždy se do toho trochu pokládám. Ale není mým úkolem ten film dabovat, nýbrž přeložit. Třeba včera, když jsme dělali překlad do mikrofónu na náměstí, když běžel Husar na střeše, jsem chtěl, aby to bylo padesát na padesát. Aby byl z padesáti procent slyšet originální zvuk filmu. Aby tam řinčely šavle, dupaly koně a křičely davy, které tam křičet mají, a aby do toho byl slyšet můj překlad. Protože když se originální zvuk moc potlačí, tak z toho vznikne, jak vy říkáte, taková studená polská vypreparovaná záležitost. Tomu jsem se chtěl vyhnout. Ale nejsem herec a odehrát to nemůžu. Nejsem Jiřina Bohdalová.

Dokážete se ve francouzštině vyjádřit stejně jako v češtině?

Samozřejmě, že ne. Když jsem byl v Dijonu, tak jsem psal do novin fejetony. Ty noviny se jmenovaly Bien public a Ladépêche. Ale vždy jsem to dával k revizi svým francouzským kamarádům, literátům, kteří mi to zkontrolovali. Člověk dělá chyby hlavně ve vazbách a ve stylistice. Tam vybočujeme, tomu nerozumím. Nepíšu běžně francouzsky. Dokážu psát poezii volným veršem, v něm mi tam vyšly i nějaké knížky. Jinak je můj jazyk čeština.

Za chvíli vás čeká focení s autory letošní výstavy Metamorphosis Písek 2009. Jakým způsobem budete stylizováni?

Čeká mě proužkované námořnické tričko, baret, nějaký šátek kolem krku. Takže takový francouzský styl. To mi nevadí.

Lenka Marešová, Vítězslav Chovanec

Svědkové

Láska za časů AIDS

Někteří by možná označili film, který se vrací k epidemii AIDS v polovině osmdesátých let, za historický. Že však některé problémy přetrvávají dodnes, lze jen těžko popřít. Vítězný film Mezipater z roku 2007 Svědkové vypráví komplikovaný milostný příběh právě na pozadí šířící se nemoci.

Mladík Manu se v něm vydává za sestrou do Paříže, aby si zde našel práci. Potkává tu Adriana, se kterým přes léto tráví spoustu času. Vzniká mezi nimi silné pouto, ale zdá se, že každý očekává od vzájemného přátelství něco jiného. Vztahy se začínají komplikovat v momentě, kdy Manu neočekávaně vzplane láskou k Mahdimu. Situace je o to složitější, že má Mahdi manželku a dítě.

Svědkové nahlíží na gay komunitu v Paříži osmdesátých let, kdy homosexualita ještě nebyla tolerována takovým způsobem, jako je tomu dnes. Film poodhaluje složitý život lidí, kteří byli nuceni

skrývat své touhy. Předstírat, že jsou ve všem na prostu stejní jako lidé v jejich okolí. Museli dělat to, co od nich očekávali ostatní. Chodit na místa, kde je společnost chtěla vidět. Museli žít zcela normální životy, které ale žít nechťeli.

André Téchiné se ovšem nesnaží obviňovat společnost z její nevědomosti. Netlačí diváka k zamyšlení, v jak netolerantním světě to chudák žije. Těžištěm jeho filmu jsou postavy a vztahy mezi nimi. Nezástane však jen u klasického milostného trojúhelníku a film diváka pobízí, aby participoval na pátrání po motivaci jednotlivých postav. Odměnou mu bude příjemně strávený čas s filmem, který zaměstná jeho mysl ještě na dlouhý čas poté. (vch)

Svědkové

André Téchiné | Francie, 2007 | 112 min

Kino Portýč | 17:30

Vánoční příběh

Den svatě předkožky a nemocná krev

Abel a Juno spolu zplodili čtyři děti. První z nich, Joseph, zemřel na vzácnou chorobu krve, protože se mezi sourozenci nenašel vhodný dárc. Po třiceti letech onemocněla stejnou chorobou Juno. Členové rodiny Vuillardovy si však mezi sebou stihli vytvořit tak zamotané vztahy, že ani „konkurz“ na vhodného dárce nebude nijak snadný. Všichni jsou seznámeni na Vánoce do rodného domu, kde se má všechno rozhodnout.

Velké rodinné setkání, v rámci něhož postupně vyplouvají na povrch temná tajemství, patří mezi oblíbená filmová témata. Velké herecké hvězdy, sedící u stolu, vedoucí dlouhé dialogy, preludující tolik oblíbené herecké koncerty. V posledním filmu Arnauda Desplechina Vánoční příběh se však ničeho takového nedočkáte. Jak režisér, tak jednotlivé postavy mají vzácný dar dívat se na všechno s odstupem. Dialogy postav o těch nejzávažnějších věcech jsou vedeny s nevidanou lehkostí. Naplno si prožít tragickou osudu filmových hrdinů brání i sám režisér nejrůznějšími zciuzujícími efekty. Archaické roztmívačky a kruhové stíračky, uvozuji jednotlivé záběry, připomenou hemžení zhoubných buněk v Petriho misce. Jednotlivé postavy občas pohlédnou do kamery a začnou si s divákem povídat o ži-

votě. V seriózních rozhovorech se objevují šokující „šrapneli“, které diváka na chvíli naprosto vyhodí z konceptu. Příznačná je scéna, ve které jde Juno (Catherine Deneuve) na vánoční nákup s milenkou svého syna, černé ovce rodiny, Henriho. Při zkoušení šatů spolu hovoří o lásce, rodinných vztazích, o tom, které ze svých dětí má Juno ráda. Náhle se zamyslí a aniž by hnula brvou, pronese: „Vždycky mě zajímalo, jaký je můj syn Henri v posteli.“ V dalším z těchto momentů se například dozvíte, proč je první leden Dnem svatě předkožky.

Natočit poměrně dlouhý film o rodinných dramatech, který se ale programově vyhýbá velkým citům a neustále divákovi připomíná, že se dívá na film, že je to všechno jen hra, kterou není třeba brát vážně, je tak trochu dvojsečná zbraň. Nemožnost vcítit se je pro velkou část diváků veliký problém a film se pak pro ně stane dvou a půl hodinovou nudou. Nicméně pro hravé diváky se smyslem pro ironii to jistě bude podnětný zážitek. (haf)

Vánoční příběh

Arnaud Desplechin | Francie, 2008 | 150 min

Portýč | 20:30

Na tomto místě jste se během festivalu mohli seznamovat s historií francouzského filmu, nebo aspoň s jejími nejdůležitějšími mezníky. Francie si zakládá na tom, že je nejvýznamnější zemí pro vznik a vývoj kinematografie. Jak se můžete dočíst v katalogu, dala Francie kromě kinematografie jako takové světu zasvěcenou filmovou kritiku, koncepci auteurského filmu, pro který je zásadní osobnost režiséra, a konečně film jako umění, jehož kvality se neměří komerčním úspěchem. Můžeme se sice přít o tom, nakolik to odpovídá skutečnosti a jestli náhodou nejde jen o dovedně budovanou „značku“, nicméně tato představa má své pevné místo v myslích evropských intelektuálů.

Ovšem i ti největší frankofilové, a možná právě oni, uznávají, že Francie už dávno není pupkem filmového světa. Posledním výrazným proudem, který tu vznikl, bylo tzv. „francouzské neobaroko“ (nebo také Cinéma du look) osmdesátých let, jehož nejznámějším představitelem je pravděpodobně Luc Besson (vzpomeňme na jeho Magicou hlubinu nebo Podzemku). Stejný člověk je v současnosti zosobněním komerčně úspěšného, ale kritiky zatracovaného proudu francouzského žánrového filmu, který staví především na amerických vzorech, akci a „cool“ atmosféře. V jeho produkci vznikla například zatím čtyřdílná „taxíkovská“ série nebo Kurýr 1–3.

V současné kvantitativně bohaté francouzské produkci (zhruba 200 filmů ročně) se těžko hledá nějaký jednotící prvek. Kromě výše zmíněných komerčních žánrových filmů podle hollywoodského vzoru se tu sice nesoustavně ale trvale objevují původní francouzské komedie, jejichž remaky pro změnu často vznikají v Hollywoodu (např. Den otců, Ptačí klec nebo naposledy Blbec k večeři). Neměli bychom zapomenout ani na nejrůznější euronijní koprodukcce, jejichž výsledkem bývají typicky rozplízlé nevýrazné filmy. Stále živá je i auteurská kinematografie, do které můžeme zařadit jak stále aktivní osobnosti Nové vlny (Agnès Varda, Jean-Luc Godard aj.), tak i výrazné solitéry mladší generace (namátkou François Ozon, Claire Denis, Arnaud Desplechin).

Francii však stále zůstává role šířitele kultury a podporovatele filmového umění. V přímořském Cannes se odehrává jeden z nejvýznamnějších filmových festivalů světa, kde dostávají nemalý prostor i mladí talentovaní režiséři a experimentátoři. Francie je také „Mekkou“ všech, kteří se zajímají o africkou kinematografii, respektive kinematografii Maghrebu a Mašreku. Jinak téměř nedostupné filmy z těchto zemí jsou zde bez problémů k sehnání ve velmi dobré kvalitě. Dalo by se říct, že se Francie z filmového průkopníka proměnila na pečlivého kinematografického knihovníka. Což je sice možná nevděčná, ale za to velmi důležitá funkce. (haf)

Nejasné kontury francouzské filmové současnosti

Chránit jedinečné kulturní hodnoty

Závěrečný rozhovor s prezidentem Festivalu nad řekou Michaelem Havasem

V rozhovoru v úvodním, nultém čísle se prezident festivalu Michael Havas vyjádřil, jaká má od druhého ročníku očekávání. Na závěr jsme ho proto požádali, aby shrnul své dojmy z uplynulého festivalového týdne a představil plány pro následující rok.

Jak jste spokojený s průběhem letošního ročníku festivalu?

Jsem opravdu hodně spokojený, protože jsem si říkal, že druhý ročník bude těžší než první – nebudeme takový překvapení a budou nás posuzovat přísněji. Myslím si, že se nám podařilo vylepšit organizaci a při tom možná dokonce vylepšit i program. Soudím zejména podle reakcí, které jsem zaznamenal, ataké z toho, co sám cítím. Ale spokojený je špatné slovo, člověk nikdy není spokojený. Velmi mě potěšilo, že místní lidé i ti, kteří do Písku přijeli odjinud, říkali, že to byl úžasný festival. My to děláme proto, aby se tu návštěvníci dobře cítili a aby měli pocit, že to má smysl.

Můžete srovnat letošní ročník s minulým?

Druhý ročník nebyl jednoduchý. Mám pocit, že letos přišlo víc diváků, kteří věděli, co chtějí, a chodili do kin. Vloni bylo vidět, jak se lidé pořád procházejí po nábřeží, letos na něm téměř nikdo nebyl. Protože byli všichni v kinech. Tak se vytříbilo obecnstvo a lidi pochopili, co se tady děje.

Všimla jsem si, že jste se při svém pracovním vytížení stihl zúčastnit i řady akcí. Byla pro vás nějaká obzvlášť zajímavá?

Jak víte, předsevzal jsem si, že letos nebudu jen schovaný v kanceláři, ale nepodařilo se mi to úplně, protože to asi nejde. Nebo to bude příští rok vyžadovat ještě lepší přípravu, abych nemusel řešit věci v kanceláři. Ale dostal jsem se na víc akcí než minulý rok.

Co vás nejvíc zaujalo?

Například úplně nečekaně projev Pavla Bobka po promítání Oka nad Prahou. Ten film jsem bohužel neviděl a přišel jsem až na konci. Ale pak těch dvacet minut, co tam Pavel Bobek mluvil, bylo úžasných. Byl to důkaz, že film je schopen „natankovat“ určité emoce a inspirovat k hluboké diskuzi. Líbila se mi i debata Co s Českou televizí. Myslím si, že to bylo velice důležité. Mrzelo nás, že nikdo z České televize nepřišel, až na Václava Kvasničku, což je slušný člověk, který tam musel hodně trpět. Prál bych si, aby festival do budoucna fungoval jako fórum pro alternativní, minoritní myšlenky, protože se obávám, že je teď celý svět převálcován majoritním viděním. Například UNESCO už pochopilo, že minoritní kultura je důležitější než ta majoritní a začíná ji chránit. My si jako minoritní země musíme uvědomit, že musíme naše specifické kulturní aspekty chránit.

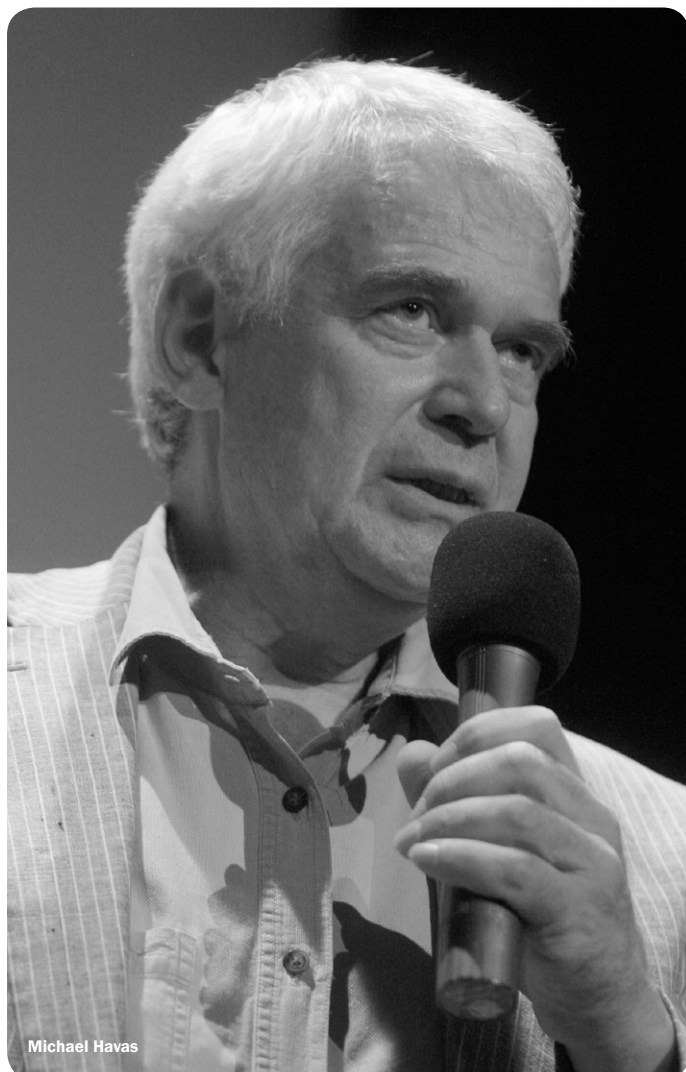
Můžete představit témata programových cyklů na příští rok?

Na sto procent bude jedním ze čtyř cyklů Diagnóza času, protože je to takový „neverending story“. Pak je důležité vysvětlit nové hlavní téma Bůh, od kterého se všechno bude odvíjet. Jsem alergický na extrémní pravicové názory, že Česko je jenom pro bílé. Nebo když slyším, že se v Evropské unii snaží prosadit, že Evropa je postavená na křesťanských principech, přemýšlím, kam ti lidi chodili do školy. Chci jen veřejnosti ukázat, že v dějinách se to posouvalo a bylo to jinak. A kdo ví, co bude za sto let. Bible říká, na počátku bylo slovo, a to slovo byl Bůh. Jsem už domluvený, že přijede David Crystal a bude se na to téma dívat jako lingvista. Zaměříme se na minoritní kultury, na islám, Čínu nebo Tibet a rádi bychom zapojili i Václava Havla. Další cyklus bude Řecko, to mě láká, to najednou máme například promiskuitní bohy. A pak uděláme cyklus podle knížky Od Caligariho k Hitlerovi (o německém filmu v období Vymarské republiky – pozn. red.). Přestože je ta kniha už starší a stav bádání je už dál, je tam hodně zajímavých prvků.

Prodělá koncepcie festivalu nějaké změny?

Možná se pokusíme posunout festival na pozdější termín. Počet dní asi příští rok zůstane stejný jako letos.

Tereza Frodlová

Michael Havas

Pavel Bobek na zakončovacím večeru FNR

Promítač pan Kupec dostal Cenu Miroslava Ondříčka

Festival nad řekou 2010

Jaroslav Dušek a Chantal Poullain na slavnostním zahájení festivalu

Delegace režisérů polského filmu morálního neklidu

Zdeněk Svěrák přebírá Cenu Miroslava Ondříčka pro fenomén Cimrman

Britský režisér Robert James

Expert na dílo Franze Kafky Hans Gerd Koch

Lenka Dusilová

Záběr z diskuze Co s Českou televizí?

Ivan Hlas

ukázka z připravovaného filmu Jana Švankmajera

Jak vznikl film Přežít svůj život

Včerejší festivalový den nabídl skvělou šanci vidět alespoň něco málo z nejnovějšího filmu Jana Švankmajera *Přežít svůj život*. Prolíná se v něm sen a skutečnost a nebyl by to Švankmajer, aby si pro jeho realizaci nevymyslel zcela originální techniku.

„Jednoho rána mě probudil sen a já si říkal, že to vypadá jako začátek filmu. Tak jsem to napsal,“ pronesl Jan Švankmajer z filmové plátna a uvedl tak film o filmu a zároveň velmi zábavnou sondu do bizarního světa jeho nejnovějšího počínu *Přežít svůj život*. Žánrově se jedná o psychoanalytickou komedii – „Proto, že tam hraje psychoanalytička a taky proto, že se u toho moc nenasmějete. Ani my jsme se moc nenasmáli,“ vysvětlil logicky režisér. Tím odstartoval další sled podivností. Nahé ženy se slepíčí hlavou, guláš s knoflíky, plyšového medvídky s velkým plyšovým přirozením. Ten ponejprve naháněl zděšenou Kláru Issovou, aby s ním režisér následně mrštil do kou-

ta a v závěru vzal nůžky a ušmíkl mu – vy víte co. Že si Jan Švankmajer natáčením vyloženě užíval, z krátké ukázky přímo číselo. Je třeba nasnímat v detailu ruce škrtící hlavní postavu? Žádný problém! Režisér přiloží ruce k dílu a se zjevnou slastí svého herce přidusí! Dušení a požívání knoflíků bylo však to menší z příkoří, kterým Švankmajer své protagonisty vystavil. Nesměli totiž hrát! A to nevtipují.

Večerníčková technika

Druhý film o filmu zasvětil do technické stránky animační techniky. Z finančních důvodů zvolil režisér techniku papírkových filmů, která byla používána kupříkladu při tvorbě večerníčků. Že se tento nápad kvůli své složitosti nakonec spíše prodražil, je věc jiná. Herecká akce každého protagonisty byla nejprve sekvenčně nafocena. Fotografie převedeny do počítače, tam upraveny a vytisknuty. Dále si musel dát někdo tu práci a figurky herců vystříhat.

Teprve tyto figurky jsou rozhýbány a natočeny. To, co uvidíte na plátně, je tedy série po sobě jdoucích fotografií. Aby to nebylo tak úplně jednoduché, doplňují je reálné záběry herecké akce – povětšinou detaily na různé části hercova těla. „Jediným partnerem nám bylo oko kamery, nesměli jsme se většinou moc hýbat a museli jsme přesně plnit režisérovy jemné pokyny,“ popsala celé příkoří herečka Daniela Bakerová. Všichni zpovídání herci se však shodli na tom, že by se šance spolupracovat se Švankmajerem nevzdali ani za nic. „I kdybych tady měla držet světlo,“ upřesnila Zuzana Kronerová. Stejně tak i animátoři hovořili o nekončící řeholi. Hlavní animátor totiž objevil způsob, jak kombinací fotek úst v různých polohách simulovat vzhled skutečné řeči. Všechny herce si proto postupně posadili na židli, kde několik hodin s hlavou zafixovanou v neměnné poloze, jednotlivé hlásky přetřikávali. Ze série fotek, která tak vznikla, mohli poté složit jakékoliv slovo a větu.

Premiéra v Benátkách

Po promítání se dostavila delegace složená z herečky, animátora, kameramana a produkční. V prostoru pro divácké dotazy se nejvíce řešily způsoby animace, formy zafinancování a samozřejmě i spolupráce s Janem Švankmajerem. Mohli jsme se tak dozvědět, že herce málokdy chválil a těžce nesl ztíženou možnost improvizace. Animátor se svěřil s myšlenkou, že papírková technika je hanebně nevyužívaná a že mu nový film v mnohém připomíná filmy Georgese Mélièse nebo Karla Zemana. Nejzaváhavější novinkou, se kterou delegace diváky potěšila, pak byla informace, že se světová premiéra filmu odehraje v září na festivalu v Benátkách. (Im)

DNES

Závěrečný festivalový den je před námi. Nenechte si ujít poslední projekce všech letošních cyklů. Festival zakončíme převážně psychologicky a melancholicky. Například slovenský film *Psychodráma* (1964) uvede v 11:00 ve velkém sále Kulturního domu herec Viktor Vrabec, dále vám mimo jiné doporučujeme francouzské *Svědky* (2007) v Portyči od 17:30.

Poslední projekce letošního Festivalu nad řekou startují ve 20:30. V Portyči to bude tragikomické rodinné drama *Vánoční příběh* (2008) režiséra Arnauda Desplechina s Catherine Deneuve v titulní roli. Ve stejný čas začnou ve velkém sále Kulturního domu Provinční herci (1978), jediný celovečerní snímek Agnieszky Holland uváděný v Písku.

Dnešek ale bude patřit hlavně režisérce Drahomíře Víhanové, která 31. července oslavila své osmdesáté narozeniny. Opozdlá debutantka nové vlny natočila svůj premiérový celovečerní snímek *Zabitá neděle* v roce 1969. Dílo ale putovalo do trezoru a režisérka musela hledat útočiště ve studiu

Krátkého filmu. Od 17:30 v loutkovém sále Kulturního domu uvedeme pásmo jejích krátkých filmů pod názvem *Hledání Drahomíry Víhanové*. Už předtím můžete vidět její zatím poslední celovečerní snímek *Zpráva o putování studentů Petra a Jakuba* (2000), který začíná ve 14:30 ve velkém sále Kulturního domu. Režisérka se projekcí svých filmů osobně zúčastní.

Připomínáme také, že v pokladně Kulturního domu si můžete za 250 korun zakoupit zajímavou publikaci Jana a Ivany Lukešových *Variace na Drahomíru Víhanovou*, která je doplněná kolekcí jejích krátkých filmů na DVD.

V 17:30 ve Sladovně představí Milan Wolf kuriozity ze svých obsáhlých filmových sbírek. V komponovaném pořadu *Kouzelná hodina* s fonografem pana Edisona se můžete těšit na ukázky zvukových záznamů z přelomu 19. a 20. století nebo na projekci několika unikátních němých filmů.

Za rok ahoj v Písku!

Polský dokument morálního neklidu

Dnes si nenechte ujít polské dokumentární filmy morálního neklidu. V hudebním sále Kulturního domu je promítáme od 11:00.

Uvidíte:

Wojciech Wiszniewski

1975: Wanda Gościńska – tkadlena (Wanda Gościńska - włókniaarka) 20 min
1976: Truhlář (Stolarz) 13 min
1976: Slabikář (Elementarz) 8 min

Marcel Łoziński

1975: Král (Król) 6 min.
1975: Čelní srážka (Zderzenie czołowe) 10 min
1978: Zkouška dospělosti (Egzamin dojrzałości) 16 min
1981: Zkouška mikrofonu (Próba mikrofonu) 20 min

Za žádný svůj film se nestydím

Rozhovor s Antonínem Kachlíkem

S Antonínem Kachlíkem jsem se sešel včera hned po tom, co spolu s Janem Lukešem uvedl svůj film *Dvacátý devátý* (1974). Snímek, který zpracovává historii Komunistické strany Československa, bývá historiky řazen mezi filmy nejtvrdšího normalizujícího jádra.

Musím říct, že Vás obdivuji, že jste přijel na festival prezentovat zrovna tento film.

Ten film si vybrali oni, protože ho pokládají za reprezentativní film doby normalizace. Tak je zřejmě historicky zařazen. Ale přišel jsem k němu trochu jako slepý k houslím. Tu látku jsem tehdy přijal s tím, že mi konečně dovolí natočit film o Jaroslavu Haškovi. Nakonec mi to potom ale stejně nedovolili. Ten film jsme se scenáristou Jaroslavem Matějkou dělali jako příběh o Zápotockém, který se rozhodl přidat ke Gottwaldovi. Donutili nás ale, abychom změnili závěr, který tak nesmyslně navazuje na rok 1948. Tím se film zkažil. Jinak by to mohl být historický film o tom, jak Gottwald přišel v roce 1929 díky Zápotockému k moci. To, co jsme s Matějkou napsali, se stalo.

Sám byste vybral jiný?

Vybral bych nějaký ze šedesátých let, kdy jsem spolupracoval s Janem Trefulkou. Tenkrát to byly zakázané filmy a do dneška se nikde moc nehrají. Mám na mysli třeba *Pršelo jim štěstí*, *Třiatřicet stříbrných křepelek*. Nebo s Milanem Kunderou jsem koncem šedesátých let natočil film *Já, truchlivý bůh*.

Začínal jste tvořit ve stejné době jako režiséři nové vlny, ale dnes Vás mezi tuto generaci nikdo neřadí.

Já jsem nikdy nepatřil do žádné party. Nevěděli si se mnou rady už tenkrát a neví si se mnou rady do dneška. Já jsem k nikomu nepatřil.

Podle mě je neprávem zapomenutý třeba Váš film *Třiatřicet stříbrných křepelek*, který je zajímavý svojí obrazovou kompozicí i tématem. Připadá mi dokonce trochu jako pokus o intelektuální film ve stylu Antonioniho. Kde jste se inspiroval?

Vždycky se mi líbil italský neorealismus. Chtěl jsem v tomto duchu točit všechny filmy a myslím, že tento na ně navazoval i obsahově. Levico-

vá část kritiky ho tehdy dost odsoudila. Ten film ukazoval nespokojenost lidí, kteří původně věřili socialismu. Trefulka napsal scénář o deziluzi naší generace. Když byl film hotový, schvalovací orgány to samozřejmě i tak pochopily. Dostal jsem stranickou důtku, že šířím deziluzi. Předtím jsem dostal už jednu důtku s odůvodněním, že jsem urazil dělnickou třídu. Jednalo se o film *Pršelo jim štěstí*, který se odehrává na zemědělském velkostatků. Hlavní postava, kterou hrála Jiřina Bohdalová, si nechce vzít zlosyna a podvodníka, který ji přivede do jiného stavu. Byl to zároveň traktorista, to znamená dělník. A tím, že byl dělník negativní postavou, jsem prý urazil dělnickou třídu.

Proč jste se tedy na počátku sedmdesátých let zařadil mezi skupinu režisérů, kteří vraceli do filmu socrealistické kánony z padesátých let?

Mně si na začátku sedmdesátých let nejprve zavolał Miloslav Fábera, abych dělal mládežnické filmy. Takže moje první normalizační filmy byly *My ztracený holky* a *Jezdec formule risk*. Pak jsem měl točit film o Karlu Gottovi a až potom jsem natočil film *Dvacátý devátý*, a to hlavně proto, aby mi povolili toho Haška. Třeba Jiří Menzel musel začátkem sedmdesátých let taky natočit *Kdo hledá zlaté dno*. Většina těch, co chtěli zůstat ve studiu, museli udělat něco, čím by se zavděčili režimu.

Myslím, že to byl zrovna Jiří Menzel, který prohlásil něco v tom smyslu, že skupina režisérů, kteří stáli v šedesátých letech ve stínu nové vlny, byli na celou tu generaci naštvaní a začali se řídit heslem – teď zas my!

Nevím, kdo to řekl, ale já jsem k nikomu takového nepatřil. Moji přátelé byli naopak lidé, kteří odešli do zahraničí nebo byli v disentu. Milan Kundera a Jan Trefulka jsou dodnes mými dobrými kamarády. Já jsem akorát tehdy nevystoupil ze strany. Kdybych vystoupil, tak bych si býval už neškrtil.

Figurujete ale v seznamech režisérů z počátku sedmdesátých let, kteří se přihlásili k normalizovaným poměrům na Barrandově. Třeba v knize Jiřího Purše o vývoji československého filmu. Purš (ústřední ředitel Československého filmu

v období normalizace – pozn. red.) si chtěl chránit své jméno, a proto nás dával do jednoho pytle. Miloš Forman ve svých pamětech píše, že když přijel do Prahy točit *Amadea*, tak režiséři Kachlík, Sequens a Balík přišli protestovat, aby ho sem vůbec nepouštěli, protože by mohl ovlivnit opozici. Hned potom jsem Milošovi napsal dopis, jak na to přišel. A on mi odepsal z New Yorku – Nežlobte se, ale mně to řekl Jiří Purš. Purš se možná potřeboval pojistit, že kdyby přišel proti Formanovi nějaký zásah, tak že nepochází od něj. Ale zkuste to někomu dokazovat. Můžu se opřít jenom o svědectví kamarádů, kteří se mnou byli.

Jak vypadala z Vašeho osobního pohledu situace na Barrandově v období normalizace? Často slyšíme neuvěřitelné historky o schvalovacích potyčkách, intrikách, konzumaci alkoholu a podobně.

Podle mě byla atmosféra dobrá. Nás nechali být a skupiny měly poměrně samostatnou moc. To man (normalizační ústřední dramaturg Barrandova – pozn. red.) do toho kecal, když bylo něco špatně tzv. ideově nebo když mu někdo něco řekl. A i v sedmdesátých letech se točilo hodně dobrých filmů. Píšu teď paměti o tom, jak to všechno bylo. Nic tam nehodnotím, jenom píšu to, čeho jsem byl svědkem.

Ještě bych se chtěl zmínit o filmu *O moravské zemi*. Myslím, že není zase tolik vylhaný, jak se o něm píše...

To je celé podvrh. Ten film všichni stavějí do protikladu k Jasněmu Rodákům – že jsem údajně natočil antifilm. Vzniklo to ale hlavně kvůli tomu, že v obou filmech hrál Brzobohatý. Já mám na Moravě spoustu známých, často tam jezdím. V Kunovicích jsem se znal s kronikářem. Sedláky nahlnali do družstva. Byli tam, ale jak se jim vedlo? Chtěl jsem, aby mi napsal něco o tom, jak to probíhalo v Kunovicích. Ukázalo se, že když nechtěli umířit hlady, museli se přizpůsobit situaci. Brzobohatý šel do filmu s tím, že je to spíš pokračování *Rodáků*. Každý film je o něčem jiném. Navíc v Kunovicích je můj film pořád známý, dodnes mě tam zvou. Kdyby to nebyla pravda, těžko by mě mezi sebe pustili. Natočit *O moravské zemi* byl můj nápad, žádná normalizační objednávka. Měl jsem tam ty lidi rád a chtěl jsem o nich natočit film.

A hercům se chtělo hrát v tomto filmu?

Hráli to s nadšením. Věděli, o co jde. I Brzobohatý to chtěl dělat, i když dneska neví, jestli se má k tomu filmu hlásit nebo ne.

Stydíte se za některý ze svých filmů?

Jeden novinář v Uherském Hradišti o mně napsal, že jsem dělal samé odporné budovatelské filmy. Já se ale za žádný ze svých filmů nestydím. Proč bych se měl stydět. Každá doba má své mantinely. Byl jsem vždycky mimo jakékoli lobby a připadá mi, že ani tady na festivalu si se mnou moc neví rady. Kam mě mají vlastně zařadit, když mám tak rozpornou pověst.

Myslíte si, že Vaše rozporná pověst ovlivnila i to, že jste svůj poslední film natočil v roce 1987?

Myslím si, že je to tak. Pořád bych chtěl realizovat ten film o Haškovi, ale marně sháním investora. A taky bych chtěl dopsat svoje paměti, kde bude úplně všechno. Pak budu klidný.

Lukáš Skupa

Anketa:

Jak byste zhodnotili letošní ročník Festivalu nad řekou?

Viktor & Dominika

V krátkosti – málo lidí, špatná festivalová atmosféra, nicméně výběr filmů byl docela dobrý, to jsme ocenili. Složení lidí je tady takový jiný, než jinde, a je tu méně lidí a méně filmů než minulý rok nebo v Hradišti. Filmy se nám líbily, ale na náš vkus jich byla malá škála.

Petra, akreditace

Moc filmů jsem bohužel neviděla, protože pracuji na akreditaci. Letos jsme měli hodně práce a bylo tu hodně lidí, kteří potřebovali něco zařídit. Ale byla jsem na dvou filmech a moc se mi líbily. Můžu říct, že tady v Písku vzniknul zajímavý festival. Byla bych velice ráda, kdyby uskutečnil i příští rok.

Pudlík Max, štáb

Co se týká Maxíka, tak je naprosto spokojený, protože tady potkal plno nevěst a úplně nových kamarádů, a navíc zvládl navštívit i pár filmů. Příští rok určitě přijede zase.

Pavel, návštěvník festivalu

Pozitivně hodnotím, že je podstatně lepší akreditace než loni a je tady samozřejmě jako obvykle krásné prostředí. Nelíbilo se mi ale, že ty filmy, který mě zajímají, byly od jedenácti hodin večer. To je pro mě docela pozdě, protože bydlím u kamaráda v Putimi a poslední vlak mi jede ve tři čtvrtě na jedenáct. Jinak jsem velice spokojen, rád přijedu zas.

Petr Kurečka & Marek Škarpa, fotografové, autoři cyklu Proměny

Letošní ročník festivalu by dostal asi známku dvě. Nebo ne, spíš jedničku. Pro nás je letošní ročník zajímavý v tom, že jsme tady uspořádali tu naši výstavu. Bylo to velmi zajímavé, docela nás těší zájem o fotografie. Fotku Pavla Lišky se někdo dokonce snažil urvat a odnést. Tímto děkujeme neznámému fandovi. Jinak program se nám velmi líbil, francouzské filmy, to jsou filmy na srdce. Byli jsme na několika filmech ze sekce Belle Époque, zejména ze začátku kinematografie s živou muzikou. Ty nás taky velmi zaujaly. Neviděli jsme ani jeden film morálního neklidu, protože sami jsme morálně neklidní. Počasí se vydařilo, lidé byli milí, všichni hosté, které jsme fotili pro příští ročník kolekci, byli velmi vstřícní. Jinak alkohol jsme nepožívali, na koncerty jsme chodili, ale žádné orgie se nekonaly.

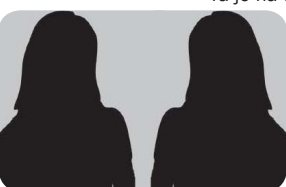
Lukáš, návštěvník festivalu

Festival hodnotím velmi pozitivně, protože si myslím, že místo, na kterém se odehrává, je jedno z nejlepších možných. Upřímně festivalu přeju, aby se mu dařilo a aby se uskutečnily další ročníky, i když věřím, že to nebude jednoduché. S ohledem na nízkou účast si myslím, že pár let to bude ještě velmi složité. Ale na druhou stranu je menší počet diváků velmi příjemný, protože to dělá takovou rodinnou atmosféru. Programové sekce byly velmi zajímavé, přiješlo mnoho zajímavých hostů. Ale ta rodinná atmosféra je na tom asi to nejpodstatnější a nejzajímavější.

Kryštof, návštěvník festivalu

Moc mě nebaví proluky mezi filmy, možná bych to očekával trošku zahuštěnější. Najednou se promítají tři filmy ve třech sálech, ale bylo by lepší, kdyby se ta mezera vyplnila tím, že by projekce začínaly ve stejných časech. Chybí mi návaznost.

Petra & Kristýna, návštěvnice festivalu

Myslíme si, že festival se docela vydařil, hlavně tady byly dobré filmy, lepší, než jsme viděly v Karlových Varech. Možná by se trochu mohla zlepšit organizace, protože byla občas taková... neorganizovaná

Je nám líto, pokud se nepoznáváte na dnešních fotografiích. I v redakci občas selže technika.

FILMOVÝ PROGRAM NA ČTVRTEK 5. 8. 2010

Místo konání	Čas	Film	Země původu/Rok	Min	Sekce
Kulturní dům - velký sál	08:30	Kontrakt	Polsko/1980	108	Morální neklid
Kino Portyč	08:30	Mlčení paláce	Francie/1994	127	Francouzský film
Kulturní dům - velký sál	11:00	Psychodráma	ČSR/1964	74	Diagnóza času
Kino Portyč	11:00	Love me	Francie/2000	107	Francouzský film
Kulturní dům - hudební sál	11:00	Polský dokument morálního neklidu	Polsko	120	Morální neklid
Kulturní dům - hudební sál	14:30	Menší zlo	Polsko/2009	110	Novinky Visegradu
Kulturní dům - velký sál	14:30	Zpráva o putování studentů Petra a Jakuba	ČR/2000	95	Diagnóza času
Kino Portyč	14:30	Viva Algeria	Francie/2004	113	Francouzský film
Kulturní dům - velký sál	17:30	Kawasakio růže	ČR/2009	95	Novinky Visegradu
Kino Portyč	17:30	Svědkové	Francie/2007	112	Francouzský film
Kulturní dům - loutkový sál	17:30	Hledání Drahomíry Vihanové	ČSR	90	Osobnosti a výročí
Kulturní dům - velký sál	20:30	Provinční herci	Polsko/1978	104	Morální neklid
Kino Portyč	20:30	Vánoční příběh	Francie/2008	150	Francouzský film

GENERÁLNÍ PARTNER

JADERNÁ ELEKTRÁRNA
TEMELÍN

HLAVNÍ PARTNER

LIDOVÉ NOVINY

ČESKÝ ROZHLAS

MEDIÁLNÍ PARTNER

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ORGANIZÁTOR

PARTNER FESTIVALU

OFICIÁLNÍ VŮZ

TOYOTA Dolák

PARTNER

Jihočeský kraj

CzechTourism

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS

ČESKÝ ROZHLAS